

CHƯƠNG 6

NGƯỜI NGÓ NGẦN

Trước một con hẻm cách đó không xa có một người đang đứng, một người rất đặc biệt.

Người này tóc trắng áo trắng giày trắng, hai tay ôm một thanh kiếm cán trắng trong một cái bao kiếm màu trắng, đứng ở đó giống như một hồn ma.

Phương Trục kêu lên:

- Lãnh huyết Âu Dương phải không ?

- Phải rồi

Thẩm Thăng Y vừa cười vừa bước ra, tiến về phía trước.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Âu Dương Lập, y đứng đó như để chờ Thẩm Thăng Y, hai mắt toàn một màu trắng nhìn Thẩm Thăng Y cười nhạt, phảng phất như tuyết trắng trên non cao, dưới ánh đèn trông càng lạnh lẽo.

Phương Trục vội theo sát sau lưng Thẩm Thăng Y, lúc ấy chợt nói :

- Y đúng là Âu Dương Lập?

- Âu Dương Ngoạ đã chết rồi, người này dĩ nhiên phải là Âu Dương Lập

Giọng nói của Thẩm Thăng Y vẫn bình thản không có gì là cao hơn. Nhưng chàng hoàn toàn tin rằng Âu Dương Lập có thể nghe rõ.

Âu Dương Lập lại không hề có phản ứng gì.

Thẩm Thăng Y quan sát y từ trên xuống dưới một lượt, chợt bật ra một tiếng:

- Chào .

Đây rõ ràng là nói với Âu Dương Lập, nhưng y vẫn như không nghe thấy gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thẩm Thăng Y.

- Chuyện trong viện Di Hồng là các ngươi làm phải không ? Bây giờ ngươi đứng đây là để giết luôn chúng ta chứ gì ?

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp :

- Người đi với ngươi tới đây là ai vậy ?

Âu Dương Lập trước sau vẫn không hề quay lại nhìn xác Âu Dương Ngoạ trong con hẻm.

Trong con hẻm tối om, nhưng nơi mà Thẩm Thăng Y nhìn tới được thì không thấy có người nào.

Phương Trục chen vào :

- Chẳng nhẽ người này điếc à ?

Thẩm Thăng Y nói :

- Lần đầu ta gặp y thì không .

Phương Trục nói :

- Lúc ấy y nghe rõ ngươi nói phải không ?

Thẩm Thăng Y gật đầu:

- Thì cũng như ta nghe rõ y nói vậy thôi.

Phương Trục nói :

- Vậy thì lại có chuyện lạ nữa rồi .

- Ủ !

Thẩm Thăng Y lại bước thêm một bước, chợt nói :

- Dường như đôi mắt kia là của người chết thì phải, thật khó mà nhìn rõ.

Phương Trục hỏi:

- Người nghĩ y là một người chết à ?

- Hơi hơi.

Phương Trục ngẩng lên cúi xuống nhìn ngó Âu Dương Lập mấy lượt:

- Nghe nói ai gặp người này lần đầu cũng hoảng sợ nhảy dựng lên, cũng cho rằng đã nhìn thấy một cái xác sống lại.

- Người có phải là ngoại lệ không ?

Phương Trục lắc đầu:

- Y có vẻ không buồn liếc chúng ta lấy một cái, đây mới là chuyện rầy rà.

- Cũng không rầy rà lắm đâu.

- Có cách nào bắt y nói chuyện không ?

- Người chết thì căn bản không nói chuyện được nữa.

Phương Trục tán thành:

- Phải rồi. Nhưng người cứ nhìn thật kỹ, xem y có phải là một người chết không .

Thẩm Thăng Y cười cười, lướt mau về phía trước.

Âu Dương Lập nhìn thấy chàng lướt tới, vẫn không có phản ứng gì, định lực của người này theo lời đồn đại quả rất không kém.

Thẩm Thăng Y người tới chướng tới, một chướng vồ nhanh ra, lẽ ra chàng phải dùng kiếm nhưng lại không dùng.

Hay vì chàng đã nhận ra rằng Âu Dương Lập đã không phải là một người sống nữa ?

Phương Trục nhìn thấy, tim như thắt lại, Âu Dương Lập mà không phải là một người chết, thì Thẩm Thăng Y vọt tới như thế quả là rất nguy hiểm.

- Thẩm huynh cẩn thận ! .

Phương Trục buột miệng kêu lên, vọt người theo, khinh công của y không hơn Thẩm Thăng Y, khoảng cách lại xa, vừa vọt lên thì Thẩm Thăng Y đã đứng trước mặt Âu Dương Lập, cách nhau ba thước.

Chưởng phong thổi tung bộ tóc trắng của Âu Dương Lập, Âu Dương Lập bị trúng chưởng, " chát " một tiếng thân hình tung lại va vào bức tường phía sau, ngã luôn xuống đất, tấm áo trắng cũng lập tức tan nát bay lá tả, giống như một bầy bướm từ kén bay ra.

Thẩm Thăng Y thu chương lui mau lại ba thước, sắc mặt biến đổi liên tiếp, đã không lên tiếng cũng không nhúc nhích.

Phương Trục dừng lại cạnh Thẩm Thăng Y, nhìn xuống đất thở dài:

- Không ngờ chương lực của Thẩm huynh đã đạt tới mức ấy, có điều ngay chiêu đầu mà ra tay quá nặng như vậy thì dường như không cần thiết.

Thẩm Thăng Y hững hờ nói :

- Người muốn chửi ta là độc ác tàn nhẫn thì cứ chửi thẳng cần gì phải nói cạnh nói khéo .

Phương Trục lại thở dài :

- Tiểu đệ chỉ biết đó hoàn toàn không phải tác phong hành động của Thẩm huynh.

- Vị Thẩm huynh này của người chương lực cũng chưa đạt tới mức ấy.

Phương Trục sững sốt.

Thẩm Thăng Y lập tức cúi xuống nhặt một mảnh vải áo lên bóp một cái, mảnh vải lập tức nát ra như bột.

- Đây lại là chuyện gì nữa rồi ?

- Nếu ta không lầm, đây chắc là tác dụng của một loại dược vật gì đó.

Phương Trục ngẫm nghĩ:

- Dược vật à ? Rất giống với một loại thuốc ta mới thấy đây.

Thẩm Thăng Y lắc lắc đầu:

- Ngay cả da thịt còn thay đổi thì quần áo như thế có gì là lạ ?

Một cơn gió thổi qua, manh áo trên bụng Âu Dương Lập lật lên.

Dưới lớp áo, da thịt nhìn như cá uơn, trắng bệch như sắc mặt Âu Dương Lập, lại mờ mờ bốc lên khói trắng.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng nói :

- Ngay Âu Dương Lập cũng không thoát chết, Ngải Phi Vũ giết người ở Nam hồ cũng e rằng không giữ được tính mạng.

- Thế thì chúng ta không còn chút manh mối nào.

Thẩm Thăng Y lẩm bẩm:

- Phải rồi ... Thanh đao kia quả rất lợi hại, kẻ tàn nhẫn độc ác như vậy cũng ít có.

Phương Trục lạ lùng hỏi :

- Thanh đao kia à ?

- Ma Đạo !

Phương Trục "ủa" một tiếng, rồi hỏi lại :

- Ma Đạo là một thanh đao ra sao ?

- Nghe nói trên đao có lời nguyện của Thiên Ma, trong thiên hạ tuyệt nhiên không có thanh thứ hai.

- Tiểu đệ chẳng hiểu gì cả.

Thẩm Thăng Y chép miệng:

- Ta cũng chỉ biết những người này đều phục tùng ma đạo.
Phương Trục hỏi qua chuyện khác:
- Nhờ ai mà người biết được rằng trên đời có một thanh Ma Đạo ?
- Âu Dương Ngoạ.
- Chắc là anh em của Âu Dương Lập này.
Thẩm Thăng Y cười gượng :
- Có lẽ bọn họ căn bản chẳng có quan hệ ruột thịt gì với nhau. Cũng như người và Phương Trục giả chết trong viện Di Hồng vậy.
- Âu Dương Ngoạ đâu ?
- Bị ta giết rồi.
- Lẽ ra người phải hỏi cho rõ rồi mới giết y.
Thẩm Thăng Y nhìn xuống:
- Y lại không chờ ta hỏi cho rõ đã chết rồi. Có lẽ sau khi chết y sẽ đột nhiên thay đổi tính nết, nhưng tiếc là người chết lại không nói chuyện được nữa.
- Đó thật là điều rất đáng tiếc, nếu không thì người chết này có thể nói cho chúng ta rõ mọi chuyện.
Trong lúc họ trò chuyện da bụng Âu Dương Lập đã bắt đầu biến dạng.
Phương Trục cau mày, tiếp theo lại lẩm bẩm :
- Chẳng biết cái xác này có nổ tung ra không ?
Thẩm Thăng Y nói :
- Có thể có mà cũng có thể không, tốt nhất là chúng ta nên tránh xa cho an toàn.
Nói dứt câu, chàng đã quay người cất bước.
Phương Trục hoảng sợ cũng lui lại, vừa đứng lúc ấy, từ con hẻm tối om chợt vang ra một điệu nhạc kỳ quái.
Tiếng nhạc không to lắm, nhưng người ta nghe thấy thì có cảm giác rất khó chịu.
- Tiếng gì vậy ?
- Dường như là tiếng nhạc xưa rầu.
Thẩm Thăng Y câu nói chưa dứt, tay phải đột nhiên đã đặt trên cán kiếm.
- Rầu à ?
Phương Trục chợt hốt hoảng quay đầu, vừa kịp nhìn thấy một thanh kiếm như con độc xà phóng vào cổ họng Thẩm Thăng Y.
Thanh kiếm vốn trong vỏ, đó là thanh kiếm vẫn trên tay Âu Dương Lập này giờ, mũi kiếm chớp sáng, kẻ mà họ cho rằng đã chết chợt sống lại, chợt từ sau lưng đánh tới, quả là họ không ngờ.
Động tác của Thẩm Thăng Y không vì kinh ngạc mà chậm trễ, thanh kiếm bên tay phải tuốt ra, "keng" một tiếng vang rền, thân hình cũng đồng thời nghiêng về một bên.

Nhất kiếm này của Âu Dương Lập lực đạo rất mạnh, Thẩm Thăng Y đã giao thủ với y rồi, biết tay kiếm của y có chừng mực, nên một kiếm này đón đỡ cũng dùng lực tương đương, nào ngờ chỉ hất được thanh kiếm của Âu Dương Lập ra có nửa tấc, may mà chàng giàu kinh nghiệm ứng phó với biến cố, phản ứng lại nhạy bén, đã kịp thời nghiêng qua một bên, "soạt" một tiếng, mũi kiếm của Âu Dương Lập đâm xuyên qua tay áo phải của chàng.

Một kiếm đâm trượt, Âu Dương Lập cả người lảo đảo quay nhanh, chân đạp theo Thất Tinh bộ pháp, đâm mười ba kiếm bên trái, bảy kiếm bên phải.

Thẩm Thăng Y vội kêu lớn :

- Lui mau !

Thanh kiếm bên tay trái bay lượn biến ảo, liên tiếp ngăn đỡ tám kiếm của Âu Dương Lập.

Còn năm kiếm kia chàng không đếm xỉa tới, vì thấy rõ không đủ để uy hiếp chàng.

Âu Dương Lập dường như là một cao thủ, tại sao lại đâm ra năm kiếm như thế nhỉ ?

Phương Trục theo tiếng kêu lui lại, khinh công của y tuy không bằng Thẩm Thăng Y nhưng vẫn vừa kịp tránh qua bốn kiếm. Âu Dương Lập đâm y bảy kiếm cũng chỉ có bốn kiếm phải tránh, còn ba kiếm kia ngay cả Phương Trục cũng thấy rõ là chẳng đủ đáng sợ, cứ một cao thủ như Âu Dương Lập thật chẳng có lý do gì mà không thấy rõ đó chỉ là hao hơi tốn sức, nhưng vẫn phóng kiếm đâm ra.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy, vẻ ngạc nhiên trong mắt càng tăng thêm mấy phần, Âu Dương Lập thanh kiếm chột chuyển qua đâm vào chàng.

Thế kiếm mau lẹ mà lợi hại, Thẩm Thăng Y lại ngăn đỡ mười một chiêu, trong lòng có một cảm giác khó chịu, chàng đột nhiên phát giác ra Âu Dương Lập như một người điên, chỉ công mà thủ cũng không ra sao, mười một kiếm tuy mau lẹ lợi hại còn hơn cả lần giao thủ lần trước, nhưng vì quá mau lẹ lợi hại nên xuất hiện rất nhiều chỗ sơ hở lẽ ra không nên có.

Tình hình này so với lúc Âu Dương Ngoạ liều mạng không như nhau, sở dĩ Âu Dương Ngoạ để lộ chỗ sơ hở chỉ vì y cố tình muốn bị Thẩm Thăng Y đâm một kiếm, hy vọng cùng lúc ấy sẽ đâm trúng Thẩm Thăng Y một kiếm.

Còn giờ đây những chỗ sơ hở của Âu Dương Lập tựa hồ có thể hoàn toàn khẳng định là vì không cẩn thận.

Âu Dương Lập hoàn toàn không phải là một kẻ thô莽, Thẩm Thăng Y giao thủ với y một lần đã biết rất rõ.

Chẳng lẽ người trước mặt đây không phải là Âu Dương Lập, mà là Lãnh Huyết Âu Dương thứ ba sao ?

Thẩm Thăng Y cho rằng rất có thể như thế, nên nhìn không được lại quát lên:

- Ngươi là Âu Dương gì đây ?

Âu Dương Lập không lên tiếng, trong câu nói Thảm Thăng Y lại phóng kiếm đâm tới hơn mười nhát.

Nhát nào cũng để lộ chỗ sơ hở.

Thảm Thăng Y cười nhạt:

- Đây không phải là đôi mạng, mà là muốn chết.

Dứt câu nói, chàng đã đón đỡ mười bảy kiếm của Âu Dương Lập.

Kiểm thứ mười tám của Âu Dương Lập lại phóng mau ra, nhằm đâm vào bụng Thảm Thăng Y, bụng y cũng để trống.

Thảm Thăng Y trượt kiếm một cái, ngăn nhát kiếm đâm tới, ánh mắt tự nhiên nhìn vào bụng Âu Dương Lập.

Da bụng Âu Dương Lập tiếp tục tan ra, đã lộ cả xương trắng, một làn khói nhẹ vẫn toả ra không ngừng, dường như làn da đang tan thành khói trắng.

Nhưng trên mặt y không hề có vẻ gì đau đớn, đôi tròng mắt màu xám trắng vẫn có vẻ trông rỗng xa vắng.

Không có chút tình cảm gì, ngay cả vẻ muốn giết người cũng không có, hai tròng mắt căn bản không phải là của người sống.

Cũng không giống mắt người điên.

Ánh mắt Thảm Thăng Y chuyển từ bụng lên mặt Âu Dương Lập, trong lòng chợt lạnh buốt.

Đó hoàn toàn là đôi mắt của một người chết, mà còn như của một người chết đã mấy ngày.

Thảm Thăng Y biết tại sao mình có cảm giác ấy, vì đôi mắt của Âu Dương Lập vốn như của một người chết.

Tiếng nhạc không dứt, kiếm thế của Âu Dương Lập cũng không dứt, Thảm Thăng Y vừa phân tâm, suýt nữa bị trúng một kiếm. Tuy chàng rất không thích giao thủ với người khác, nhưng hiện không có cách lựa chọn nào khác.

Lại qua hai mươi ba chiêu nữa, Thảm Thăng Y chợt phát hiện ra Âu Dương Lập sử dụng lại một kiếm pháp khác.

Kiểm pháp này rất tàn độc, chỉ có bảy mươi hai chiêu, song mỗi chiêu đều đâm ra từ những góc độ rất bất ngờ, chiêu sau nối ngay theo chiêu trước, cứ sau tám chiêu lại có một chiêu hoàn toàn riêng rẽ, nhưng cũng rất hiểm độc.

Không nghi ngờ gì nữa, đây toàn là những tinh hoa của kiếm thuật, địch nhân bị tấn công hoàn toàn không ngờ được bị đâm thế nào và vào đâu.

Nhưng đối với Thảm Thăng Y hiện tại thì lại không có sức uy hiếp lớn lắm, chỉ có một cách giải thích là do Âu Dương Lập đã hoàn toàn mất hết năng lực phán đoán, không thể thi triển kiếm chiêu thật thích hợp.

Người chết mà không khác gì người sống này chẳng lẽ lại do tiếng nhạc kia chi phối ?

Thảm Thăng Y chợt nảy ra một ý nghĩ, đề khí quát lớn một tiếng như sấm nổ.

Một tiếng quát này tuy không ngắt được nhưng át đi tiếng nhạc, Âu Dương Lập đồng thời như bị điện giật, toàn thân rung lên một cái, động tác đều dừng cả lại.

Thẩm Thăng Y kiểm thế không dừng, mũi kiếm điểm luôn vào bảy huyết đạo trước ngực Âu Dương Lập.

Âu Dương Lập dường như hơi có phản ứng, nhưng lại cử động trở lại, vung kiếm tấn công Thẩm Thăng Y.

Lần này động tác của y rất đặc biệt, bấp thít toàn thân như đã co rút, kiểm thế cũng trở thành run run giật giật, kỳ dị vô cùng.

Thẩm Thăng Y không rõ kiếm pháp này của Âu Dương Lập có chỗ nào hay nhưng lập tức hiểu ngay.

Tiếng nhạc trong con hẻm nhỏ lúc ấy cũng đang giật giật lúc dứt lúc nổi.

Thẩm Thăng Y đã hoàn toàn tin chắc rằng quả thật Âu Dương Lập là do tiếng nhạc kia chỉ huy.

Chàng lại đỡ mấy nhát kiếm rồi lựa chỗ sơ hở, phóng kiếm lượn một vòng quanh cổ tay phải cầm kiếm của Âu Dương Lập.

Máu bắn tung toé, cổ tay phải Âu Dương Lập đứt lìa, cùng với thanh kiếm bay lên không.

"Soạt", thanh kiếm cắm vào vách tường, bàn tay bị đứt vẫn nắm chặt cán kiếm, theo thanh kiếm rung rung.

Âu Dương Lập không kêu lên tiếng nào, mặt cũng chẳng có phản ứng gì, cánh tay cụt vẫn liên tục múa may theo kiếm thế, run run giật giật tiếp tục tấn công Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y cảm giác khó chịu càng gia tăng, thân hình mau lẹ di chuyển, nên không bị giọt máu nào bắn vào người.

Mũi kiếm điểm và huyết đạo chẳng có tác dụng gì với Âu Dương Lập, chặt đứt một tay như thế mà vẫn không làm y chịu ngừng tấn công, thế này thì biết đâu chặt cả đầu và tứ chi rồi, y cũng vẫn còn động đậy.

Thẩm Thăng Y không biết, nhưng đã rõ phải làm sao.

Chàng biết không có cách nào khác là phải cắt đứt tiếng nhạc trước.

Lúc ấy chàng quát lớn một tiếng.

Tiếng quát này như xé toạc không gian, vang rền như sấm sét, ngay cả vách tường cũng phảng phất như bị âm thanh làm rung lên.

Tiếng nhạc rốt lại đã tắt hẳn.

Dường như cùng một lúc, cử động của Âu Dương Lập cũng dừng ngay lại, như có một cái đinh dài xuyên từ đỉnh đầu xuống chân, găm cứng y trên mặt đất.

Ngay cả gió dường như cũng ngừng thổi, không gian đang vô cùng yên tĩnh, chợt có một tràng tiếng bước chân vang lên.

Tiếng bước chân này từ trong con hẻm vang ra, một loại tiếng chân vô cùng kỳ dị, giống như trẻ con nghịch bậy bị người lớn phát hiện, hoảng sợ ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Chỉ nghe tiếng chân thôi thì người này rõ ràng mang một thân võ công, riêng về kinh lực cũng chẳng phải kém.

Kỳ quái nhất là tiếng bước chân lại chạy về phía Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y chưa kịp nghĩ gì thì người ấy đã từ trong con hẻm lao ra.

Nhìn thấy bộ dạng người ấy rồi, cả Thẩm Thăng Y lẫn Phương Trục đều cùng sửng sốt.

Họ không biết y là ai, cũng chưa từng thấy ai có dáng vẻ như vậy.

Thẩm Thăng Y cũng không cao lắm, nhưng so với người ấy lại như vô cùng to lớn.

Người ấy chỉ cao tới hông Thẩm Thăng Y, nhưng hoàn toàn không phải là một đứa trẻ con.

Nếu nhìn từ phía sau thì y không khác gì một đứa trẻ con, nhưng Thẩm Thăng Y và Phương Trục thì lại đang đối diện với y.

Nếu không phải là đối diện chưa chắc Thẩm Thăng Y đã tin rằng y là một lão già.

Y xem ra đã hơn sáu mươi tuổi, râu tóc đều bạc trắng, không cái trâm, khuôn mặt gầy ốm so với râu tóc rồi bởi trông rất ngứa mắt.

Nhưng trên khuôn mặt của y rõ ràng đầy những vết nhăn nheo.

Với vóc dáng như thế, mặc một bộ quần áo trẻ con cũng đủ, nhưng y lại mặc một bộ quần áo người lớn.

Bộ quần áo này quét lê dưới đất, hai tay áo nặng nề nên vương vịu.

Y đi chân không, tiếng bước chân kỳ quái vang lên lúc này chính là vì y đi chân không.

Thẩm Thăng Y quan sát người ấy một lượt từ trên xuống, chợt có cảm giác buồn cười.

Người này bề ngoài quả có vẻ rất buồn cười, dáng vẻ cũng thế, dáng vẻ này lẽ ra chỉ có trên khuôn mặt trẻ con, giờ lại xuất hiện trên một khuôn mặt già nua, thật khó làm ngời ta nhin cười.

Dường như y không để ý tới Thẩm Thăng Y và Phương Trục, "bach bach bach" một hơi từ trong hẻm chạy ra, vấp ngã hai cái, chợt vỗ vào bụng lấp bắp nói :

- Sợ ... sợ chết đi thôi.

Thẩm Thăng Y lúc ấy mới để ý rằng y cầm trong tay một ống sáo trúc dài khoảng bảy tấc.

Phương Trục cũng lạ lùng nhìn y một lượt, đưa mắt nhìn qua Thẩm Thăng Y:

- Thẩm huynh....

Y chưa kịp nói tiếp, lão nhân nhỏ bé đã kêu lên:

- Thúc thúc ! Thúc thúc !

Thanh âm cực kỳ già nua, cũng cực kỳ quái dị, phần quái dị thì như vì cố ý mà ra, giống hệt một đứa trẻ con đang bi bô học nói, vừa học được hai chữ " thúc thúc".

Vị thúc thúc y kêu chính là Âu Dương Lập.

Âu Dương Lập mái tóc trắng như tuyết, nếu chỉ nhìn vào mái tóc, rất dễ cho là một lão nhân.

Nhưng y làm người ta có cảm giác lão nhân thì cũng chỉ là nhờ mái tóc trắng, còn ngoài ra thì mặt mũi râu ria và những vết nhăn trên mặt vẫn hoàn toàn không phải.

Thật ra y cũng không lớn tuổi lắm, nên hiện tại lão nhân nhỏ bé gọi y là thúc thúc, không khỏi tạo ra cho người ta cảm giác buồn cười.

Thảm Thăng Y và Phương Trục hiện đều có cảm giác như vậy.

Lão nhân nhỏ bé không để ý gì đến họ, chạy hai vòng chung quanh người Âu Dương Lập, lại kêu lên mấy tiếng " Thúc thúc".

Âu Dương Lập không hề phản ứng.

Lão nhân nhỏ bé đưa tay sờ vào tay Âu Dương Lập.

Vừa sờ xong thì y mới phát giác ra bàn tay phải của Âu Dương Lập đã không còn, trong chớp mắt ấy, trên mặt y hiện rõ một vẻ quái dị phi thường, đi lòng vòng nhìn trước nhìn sau Âu Dương Lập:

- Thúc thúc, người giấu tay đâu rồi ?

Thảm Thăng Y và Phương Trục nhìn nhau một cái, Phương Trục hít một hơi:

- Thảm huynh, đây là một người ngớ ngẩn.

Thảm Thăng Y cười gượng một lúc.

Lão nhân nhỏ bé lập tức nói:

- Thúc thúc đưa tay đây, không thì làm sao ta dắt thúc thúc đi được ?

Thảm Thăng Y nghe câu ấy, trong lòng rung động.

Phương Trục buột miệng nói:

- Té ra Âu Dương Lập là do người này dắt tới ...

Thảm Thăng Y giơ tay ra hiệu cho Phương Trục đừng nói nữa, để xem y làm gì.

Phương Trục gật đầu, liếc liếc lão nhân nhỏ bé.

Lão nhân nhỏ bé lại chạy quanh Âu Dương Lập hai vòng, đột nhiên mừng rỡ như nhặt được vàng, cất tiếng kêu to :

- Té ra là ở đây.

Câu nói vừa dứt, y lập tức đưa tay kéo tay trái Âu Dương Lập.

Vốn là y kéo tay phải, bây giờ thì rõ ràng không còn nghi ngờ gì nữa, lại cho rằng tay trái của Âu Dương Lập là tay phải.

Lão nhân nhỏ bé nói giọng không ra khóc không ra cười:

- Thúc thúc, mau lên, chúng ta đi thôi.

Âu Dương Lập vẫn không động dậy như cũ, lão nhân nhỏ bé lại kêu :

- Thúc thúc, đi mau lên.

Lần này y kêu rất to, giọng nói lại càng quái dị, khiến người ta càng thấy buồn cười.

Âu Dương Lập vẫn đứng yên không động dậy.

Lão nhân nhỏ bé nóng ruột, kéo Âu Dương Lập bước đi, lúc này Âu Dương Lập mới nhúc nhích, nhưng bị kéo một cái ngã luôn xuống mặt đường lát đá xanh.

Lão nhân nhỏ bé đứng trước mặt Âu Dương Lập, lập tức cũng bị y xô phải ngã luôn, bị Âu Dương Lập đè lên, kêu choe choé.

Thảm Thăng Y và Phương Trục nhìn thấy rất rõ, cứ theo thân thủ của họ, vốn có thể kịp thời tới đỡ hai người dậy, nhưng trong chớp mắt ấy cả hai đều không ai có ý nghĩ ấy.

Lão nhân nhỏ bé nhanh nhẹn bò ra từ dưới người Âu Dương Lập, thở hổn hển:

- Thúc thúc, ngươi làm sao thế?

Y đưa cánh tay nhỏ bé ra, đẩy Âu Dương Lập mấy cái, Âu Dương Lập theo tay y lật ngửa người ra.

- Thúc thúc, Thúc thúc !

Lão nhân nhỏ bé vừa kêu vừa bò dậy, bộ dạng giống hệt một con kiến càn, cứ xoay vòng vòng.

Sau đó dường như y vụt nghĩ ra chuyện gì, ánh mắt chợt sáng rực, nâng ống sáo trúc trong tay lên miệng hết sức thổi một hơi.

Tiếng sáo trúc vừa vang lên, Âu Dương Lập như một cái cây ma sống dậy, chợt giật nảy lên một cái, lão nhân nhỏ bé vừa nhìn thấy, mặt mày hớn hở, lại thổi thêm mấy tiếng.

Âu Dương Lập cùng theo tiếng sáo trúc nhảy dựng lên, cánh tay cụt giờ ra, lại nhảy xổ vào tấn công Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y vội xoay người, thanh kiếm lướt ra mau lẹ chuẩn xác chém vào ống sáo trúc của lão nhân nhỏ bé, thân hình đồng thời tránh qua thế công của Âu Dương Lập.

Nhất kiếm này không những đã mau lẹ chính xác, mà còn ẩn giấu bảy chỗ biến hoá để ứng phó nếu đối phương bất ngờ đánh trả.

Thảm Thăng Y thật ra không biết rõ lão nhân nhỏ bé có tuyệt kỹ gì, thậm chí cũng không biết rõ y có đúng là một người ngớ ngẩn hay không.

Người ngớ ngẩn với người thường vốn rất khó phân biệt, trong hoàn cảnh bình thường thì họ không khác gì người thường, có lúc một người thường cũng có cử chỉ giống hệt người ngớ ngẩn.

Cho nên muốn giả làm người ngớ ngẩn, thật ra cũng không phải là chuyện khó, huống gì lão nhân này nhỏ bé lùn tịt đã tạo cho người ta cảm giác đây là một người không bình thường.

Thẩm Thăng Y xưa nay vốn không dám coi thường những người thân thể khiếm khuyết, kinh nghiệm cho chàng biết, những người ấy nếu không luyện võ công thì thôi, chứ không thì đều luyện thành những tuyệt kỹ mà người bình thường luyện không được, mà lại là những tuyệt kỹ lạ lùng đáng sợ.

Lão nhân nhỏ bé lẽ ra phải nhìn thấy nhất kiếm của Thẩm Thăng Y phóng tới, nhưng y không hề có phản ứng gì, cho tới khi ông sáo trúc bị hất văng đi, y mới giơ hai bàn tay vừa cầm ống sáo trúc ra nhìn nhìn, rồi mới đưa mắt ra chung quanh.

Ánh mắt của y di động, nhìn thật kỹ vào hai bàn tay bé tí, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc phi thường, dường như đến lúc ấy mới phát hiện ra là ống sáo trúc đã mất.

Chỉ có kẻ ngớ ngẩn thì mới không có phản ứng nhanh nhạy.

Âu Dương Lập vào lúc tiếng sáo ngưng lại cũng thôi không cử động, đứng chờ người ra.

- Kỳ quái, đâu rồi ?

Lão nhân nhỏ bé xòe hai bàn tay, lại nhìn lại hai cánh tay, ánh mắt mới nhìn lên mặt đất, quay tới quay lui rồi ngồi xổm xuống đất giơ tay mò mò.

Ông sáo trúc hoàn toàn không có trên mặt đất, lúc trên không rơi xuống đã bị Thẩm Thăng Y dùng mũi kiếm đoạt lấy.

Thẩm Thăng Y kiếm đâm ngang ra, rất là ổn định, ông sáo trúc nằm yên trên mũi kiếm, đừng nói là rơi xuống, ngay cả một chút rung rinh cũng không có.

Dĩ nhiên sự ổn định ấy không phải là nhờ kiếm, mà là nhờ tay Thẩm Thăng Y, những kiếm khách có thể luyện thành bàn tay ổn định không ít, nhưng tay trái được như Thẩm Thăng Y quả thật rất ít.

Cao thủ dùng kiếm tay trái xưa nay không nhiều.

Nhìn thấy tay trái ổn định như vậy có thể rõ ràng vì sao nó lại cử động mau lẹ linh hoạt đến thế.

Phương Trục nãy giờ liếc liếc lão nhân nhỏ bé, lúc ấy mới nhìn lại Thẩm Thăng Y nói khẽ:

- Thẩm huynh, lão nhân này đúng là một người ngớ ngẩn.

Thẩm Thăng Y "ờ" một tiếng.

Phương Trục ánh mắt chuyển qua ông sáo :

- Muốn hỏi y rằng ai đưa y ống sáo ấy, sợ là rất khó.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn lão nhân :

- Thử một chút không hề gì ... Bằng hữu, ông sáo của người đây này.

Lão nhân nhỏ bé vẫn mò mẫm trên mặt đất, dường như không nghe thấy câu nói của Thẩm Thăng Y.

Phương Trục lấy làm lạ nói :

- Hình nh y không phải là người điếc đâu...

Câu nói chưa dứt lão nhân nhỏ bé đã ngẩng đầu lên :

- Ông sáo trúc, ông sáo trúc đâu rồi ?

Quả nhiên y không phải là một người điếc, bất quá chỉ là phản ứng chậm chạp một chút.

- Ở đây !

Thẩm Thăng Y hạ thanh kiếm xuống, chìa ống sáo trúc ra trước mặt lão nhân nhỏ bé.

Lão nhân nhỏ bé ánh mắt tròn xoe sáng rỡ :

- Té ra là ở đây !

Rồi giơ tay toan chụp lấy.

Thanh kiếm của Thẩm Thăng Y tức thời di động, lật lại một cái, ống sáo trúc trên đầu thanh kiếm rơi xuống đất nảy lên lanh canh mấy tiếng, đột nhiên biến thành một mớ bột tre, theo gió bay tan.

Phương Trục nhìn thấy rõ ống sáo trúc bị kiếm khí đánh nát thành bột, nhưng lão nhân nhỏ bé hai mắt đồng thời trợn lên, kế đó vỗ tay.

Y vừa vỗ tay vừa vui vẻ nói :

- Vị thúc thúc này té ra biết làm ảo thuật, thúc thúc, người làm nữa đi.

Câu nói vừa dứt, y giơ tay mò khắp người mình, lại rút ra một ống sáo khác giống y hệt như ống trước.

- Làm nữa đi... làm nữa đi...

Lão nhân nhỏ bé vừa kêu vừa đưa ống sáo cho Thẩm Thăng Y, giống hệt như một đứa con nít tò mò.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Được, để ta làm nữa !

Lời nói chưa dứt, bốn mươi chín mũi châm nhỏ như lông trâu từ ống sáo phóng ra không tiếng động bắn vào người Thẩm Thăng Y.

Mũi châm loang loáng máu xanh, rõ ràng có tẩm chất kịch độc.

Khoảng cách quá gần, độc châm lại không tiếng động phóng ra rất mau, nếu là người khác chắc chắn là không kịp tránh, nhưng Thẩm Thăng Y thân hình cũng như ánh chớp chợt bắn người sang trái, trong đường tơ tránh thoát mười mấy mũi độc châm, kiếm trong tay cũng vung lên, đánh rơi số độc châm còn lại.

Sự việc xảy ra rất mau, Phương Trục đứng gần đó không kịp có phản ứng gì.

Ngay cả lão nhân nhỏ bé cũng đứng im một chỗ, không tấn công cũng chẳng chạy đi.

Hiện tại, y có muốn chạy đi cũng không kịp, bởi vì Thẩm Thăng Y và Phương Trục hai người đã bao vây y vào giữa.

Phương Trục thở dài:

- Xem ra ta quả thật không phải một người trong chốn giang hồ.

Thẩm Thăng Y ơ hờ nói:

- Người vốn không thích hợp .

Phương Trục lại hỏi:

- Bây giờ chúng ta hỏi y được chứ ?

Thẩm Thăng Y định nói, lão nhân nhỏ bé đột nhiên mở miệng :

- Cho dù người có giết ta, ta cũng không nói.

Giọng nói vẫn y như cũ, có điều thần thái không có vẻ ngớ ngẩn nữa.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nhưng người chưa biết là ta hỏi gì kia mà ?

lão nhân nhỏ bé chẳng tỏ chút biểu cảm:

- Cho dù người hỏi gì ta cũng không biết.

Thẩm Thăng Y vẫn thản nhiên:

- Âu Dương Lập là do người giết.

- Chẳng lẽ người muốn trả thù cho y ?

Thẩm Thăng Y đáp:

- Cũng không phải, nhưng người lại điều khiển y tới đây ...

- Người muốn nói ta muốn giết người chứ gì ?

Lão nhân nhỏ bé cười lạnh lùng, tiếp:

- Không sai, điều này ta có thể trả lời cho người, cái này ai bảo người quá sức tò mò, cho nên đã trở thành cái gai trong mắt đối với một người .

- ủa, có phải là với chủ nhân của thanh đao không ?

Lão nhân nhỏ bé hỏi :

- Thanh đao ? Đao gì ?

- Ma đao !

Lão nhân nhỏ bé sững sốt:

- Người cũng biết trên đời có một thanh Ma Đao à ?

Thẩm Thăng Y cười cười:

- Có những chuyện xem ra tuy rất bí mật, nhưng tiếc là xét ra trong thiên hạ không có chuyện gì là bí mật.

Lão nhân nhỏ bé sững sốt nhìn nhìn Thẩm Thăng Y, chợt thở dài một tiếng, lại hỏi:

- Người có biết tại sao ta thở dài không ?

Thẩm Thăng Y gật đầu:

- Vì thực ra người không ngờ rằng bí mật của người đã bị tiết lộ.

Lão nhân nhỏ bé lắc đầu:

- Làm rồi. Ta thở dài là vì người đấy.

Thẩm Thăng Y hơi ngạc nhiên:

- Vì ta à ?

- Người xem ra thì rất giống một kẻ quân tử, và lại còn là một người bạn của Phương Trục, ta vốn đã khâm phục người, bất kể là người nói cái gì ta cũng tin cả.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm một lúc.

Lão nhân nhỏ bé lại thở dài nói tiếp:

- Đáng tiếc là người không nói láo câu nào .

Thẩm Thăng Y nói:

- Thật thế à ?

- Trong thiên hạ có lẽ căn bản không có chuyện nào là tuyệt đối bí mật, có lẽ người cũng đã biết rồi .

Lão nhân nhỏ bé lại thở dài:

- Nhưng đáng tiếc là người lại biết chưa đủ.

- Cho nên người biết ngay là ta nói láo.

Lão nhân nhỏ bé cười cười:

- Ủ ! Có người từng nói với ta rằng, không có ai nói chuyện mà đáng tin được cả .

- Câu nói ấy rất mâu thuẫn.

- Cho nên ta cũng không tin câu nói của y, gặp người vừa ý, lại không tự chủ được cứ dốc gan dốc ruột ra mà nói, kết quả ấy ta đã được ném nhiều rồi

Lão nhân nhỏ bé so vai :

- Cũng vì thế nên rốt lại ta không thể không thừa nhận câu nói ấy là rất hợp lý.

Thẩm Thăng Y chỉ cười gượng.

lão nhân nhỏ bé nói tiếp:

- Ta cũng còn nghe một câu nói khác. Chỉ cần tỏ bày ý tốt, thì có nói láo cũng tha thứ được.

- Người đã tha thứ cho ta rồi.

Lão nhân nhỏ bé trịnh trọng gật đầu:

- Dĩ nhiên vì người đã tỏ bày ý tốt.

- Vậy bây giờ người có thể trả lời ta mấy câu hỏi không ?"

Lão nhân nhỏ bé hỏi lại :

- Người căn cứ vào đâu mà biết rằng ta không phải là một người ngớ ngẩn, hay là vì ta giả chưa giống ?

- Giống thì có giống, đáng tiếc là có lắm chỗ không hợp

Thẩm Thăng Y ánh mắt nhìn lên mặt Âu Dương Lập

- Giả dụ như, người vừa trong hẻm chạy ra thì nhìn thấy Âu Dương Lập ở đây ngay, nhưng đột nhiên lại biến thành một thằng mù cách có mấy tấc mà vẫn không nhìn thấy ông sáo.

- Chẳng lẽ không giống người ngớ ngẩn à ?

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng :

- Có thể cũng giống... Nhưng ta đã thấy qua nhiều người ngơ ngẩn rồi, không phải như ngươi.

Lão nhân nhỏ bé vỗ tay cười lớn:

- Ngươi thật là một người may mắn. Rất nhiều người suốt đời không được gặp cả một kẻ ngơ ngẩn, ngươi mới bấy nhiêu tuổi, mà đã thấy qua nhiều chuyện rồi đấy.

Lão nhân nhỏ bé lại quan sát Thẩm Thăng Y:

- Đúng ra mà nói, may mà ngươi có một thân võ công không tầm thường.

Phản ứng nhanh nhạy như ngươi không có nhiều người đâu.

- Những lão nhân ra tay tàn độc giống ngươi cũng hiếm có lắm.

Lão nhân nhỏ bé lại cười:

- Nếu ngay cả Vô Âm Thần Chử ngươi cũng không tránh thoát, thì không có tư cách đứng đây nói chuyện với ta.

Thẩm Thăng Y thản nhiên nói :

- Cái đó đương nhiên, Vô Âm Thần Chử một khi đã phát thì có bốn mươi chín mũi độc châm nhỏ như lông trâu bắn ra, chuyên phá nội kinh, không thuốc nào chữa được. Nếu ta không tránh thoát, bây giờ đã nằm dưới chân ngươi rồi.

Lão nhân nhỏ bé gãi đầu:

- Đối với ta thì đó không phải là một chuyện hay. Nói cho cùng, thật ra bây giờ ta không biết phải làm như thế nào để đi khỏi đây.

- Thì trả lời mấy câu hỏi của ta xong, ngươi có thể rời khỏi đây ngay.

Lão nhân nhỏ bé ranh mãnh nháy mắt nói :

- Thật không ?

Thẩm Thăng Y gật đầu, lão nhân nhỏ bé thở dài một tiếng nói :

- Chỉ sợ ta trả lời ngươi xong, ngươi chịu để cho ta đi, ta cũng đi không được xa.

- Tại sao thế ?

Lão nhân nhỏ bé nhìn qua Âu Dương Lập :

- Còn hỏi làm gì nữa.

Âu Dương Lập vẫn đứng sững ở đó, da thịt trên bụng đã tan hết lộ ra xương trắng. Thẩm Thăng Y vừa nhìn tới, bất giác rùng mình ớn lạnh.

Phương Trục bên cạnh chợt nói :

- Các ngươi chỉ có hai người.

Nói tới chữ " người", y đặc biệt nhấn mạnh.

Phương Trục trầm giọng nói tiếp:

- Muốn khống chế các ngươi không phải là khó đâu.

Lão nhân nhỏ bé chỉ cười .

Phương Trục nhìn Thẩm Thăng Y một cái :

- Ta vẫn không tin trên đời lại có thứ gọi là Ma.

Lão nhân nhỏ bé như không để ý:

- Chẳng ai muốn tin cả.
- Người mà không trả lời mấy câu hỏi của người bạn ta đây thì người cứ nghĩ đến chuyện thoát thân xem.
Lão nhân nhỏ bé gãi đầu mạnh hơn:
- Đang nghĩ đây.
Thẩm Thăng Y chợt nói:
- Âu Dương Lập có thể không chết, vậy tại sao y phải chết ?
Lão nhân nhỏ bé nói:
- Y đặc biệt quá, rất dễ bị người ta theo dõi.
- Còn người thì sao ?
Lão nhân nhỏ bé sắc mặt lạnh lùng:
- Ta không giống y.
- Là vì người không lợi dụng y được nữa, nhưng địa vị của người trên y phải không ?
Lão nhân nhỏ bé lắc đầu:
- Người không thấy hỏi như vậy là quá tham lam sao ?
Thẩm Thăng Y nói:
- Đó là vì ta biết người có thể giải đáp nhiều điều ta còn nghi ngờ.
- Nói thế thì thật ra người đã khẳng định là ta lợi dụng Âu Dương Lập, là địa vị của ta hơn y rồi.
- Chẳng lẽ không phải sao ?
Lão nhân nhỏ bé không đáp.
Thẩm Thăng Y ánh mắt di động:
- Dường như một kẻ quan trọng như người không nên mạo hiểm. Chẳng lẽ con hẻm này không có đường khác để chạy thoát à ?
Lão nhân nhỏ bé đôi mắt tròn xoe chuyển động :
- Đúng thế, hai bên hẻm có tường rất cao, khinh công của ta lại không giỏi.
Phương Trục nói chen vào:
- Cho nên người giả làm một kẻ ngớ ngẩn chạy ra, hy vọng là lừa được bọn ta.
Lão nhân nhỏ bé thở dài.
Phương Trục lắc đầu.
- Người biết vì sao ta thở dài không ?
Phương Trục chưa trả lời, lão nhân nhỏ bé đã nói tiếp:
- Đó là vì trên đời lại có một thằng ngốc vô phương cứu chữa như người.
Phương Trục lại sững sốt.
Lão nhân nhỏ bé quay qua hỏi Thẩm Thăng Y:
- Chắc người không tin lời ta.
Thẩm Thăng Y gật đầu:

- Sở dĩ người ra khỏi con hẻm, là vì người tin chắc rằng có thể chạy thoát được.

lão nhân nhỏ bé vỗ tay cười lớn:

- Nói đúng lắm !

Tiếng cười chưa dứt, Âu Dương Lập này giờ đứng yên chợt kêu lên một tiếng, giơ hai tay ra nhảy xổ vào Thẩm Thăng Y.

Lão nhân nhỏ bé thân hình cũng đồng thời lui mau lại, vọt trở vào trong con hẻm, khinh công của y đúng ra mà nói thì không phải kém, những người khinh công bằng được y sợ không có mấy.

Thẩm Thăng Y nghiêng người tránh qua thế công của Âu Dương Lập, thân hình lại lướt tới, đuổi theo lão nhân nhỏ bé.

Thân thể Âu Dương Lập lúc ấy nát vụn ra.

Thân thể y còn mang thuốc nổ, nhưng đến bây giờ mới nổ, máu thịt bắn tung toé.

Thuốc nổ này không mạnh lắm, nổ tung người Âu Dương Lập rồi, không làm Phương Trục bị thương, chỉ làm cho y cả người lập tức dính be bét máu thịt.

Đó đều là máu thịt của Âu Dương Lập vì Phương Trục đứng cạnh y quá gần.

Y vốn định giúp Thẩm Thăng Y ngăn cản Âu Dương Lập, để Thẩm Thăng Y đuổi theo lão nhân nhỏ bé.

Âu Dương Lập nổ tung ra, dĩ nhiên là y rất bất ngờ, lập tức một mùi tanh tởi bốc lên, xông vào tận gan ruột Phương Trục.

Vị Quân Tử này đứng ngây ra một lúc rồi mới bằng mình lùi lại một trượng, hai tay chống vào tường, bắt đầu nôn.

Dĩ nhiên, y nôn ra toàn nước đắng.

Trong con hẻm tối om, ánh đèn trên đường đương nhiên không chiếu tới, trong bóng đen mà nhìn, không thấy đầu kia.

Ánh mắt của Thẩm Thăng Y tuy rất tinh tường, cũng không thể nhìn xa quá, may mà lão nhân nhỏ bé chạy chưa xa lắm.

Lão nhân nhỏ bé này trông giống hệt như một quả cầu tròn, ba chân bốn cẳng chạy mau vào con hẻm, nhìn trông rất buồn cười.

Vốn là Thẩm Thăng Y bước một bước thì bằng y chạy hai bước, nhưng nhất thời cũng không thể rút ngắn khoảng cách.

Nói khác đi, lão nhân nhỏ bé này về khinh công còn hơn Thẩm Thăng Y, nếu thân hình y cao như Thẩm Thăng Y, thì Thẩm Thăng Y rất khó đuổi kịp.

Nhưng khinh công của y với thân hình thì chẳng có gì quan hệ, chỉ là thân hình như thế mới có thể phát huy được tài năng của y.

Thẩm Thăng Y vốn có thể đuổi nhanh hơn, nhưng nghe thấy tiếng nổ, chợt chạy chậm lại.

Chàng lập tức nghĩ đến chuyện gì đó, đến khi nghe thấy Phương Trục nôn mới hoàn toàn yên tâm.

Lão nhân nhỏ bé không hề quay đầu, cứ chạy thẳng.

oOo

Con hẻm dường như vô tận, nhưng cũng có chỗ cuối cùng.

Đuổi về phía trước vài mươi trượng, có một bức tường cao ngăn lại.

Lão nhân nhỏ bé nhìn thấy bức tường lập tức dừng lại như định leo lên, rồi tiến nhanh tới bên cạnh.

Thảm Thăng Y cũng đồng thời dừng lại, cách lão nhân nhỏ bé không tới hai trượng.

Lão nhân nhỏ bé dựa lưng vào tường, trong bóng đêm hai con mắt tròn xoe dường như sáng hơn, sợ hãi nhìn Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y nhìn thấy trong mắt y có ánh sợ sệt, nhưng không dám chắc là y sợ thật hay không.

Lão nhân nhỏ bé đã không phải là một người ngó ngàng, thì phải biết con hẻm sẽ có chỗ tận cùng, thế mà y vẫn cứ chạy vào, nếu không phải vì quá hoảng sợ, thì ắt phải có âm mưu gì đó.

Thật ra thì trước khi chạy vào trong con hẻm, y cũng chẳng có vẻ gì là quá hoảng sợ, Thảm Thăng Y vì vậy càng gia tâm đề phòng.

Hai bên con hẻm là tường cao, có không ít cành cây chìa ra phía trên, ngoài tiếng gió thổi lá rì rào ra không có tiếng gì khác lạ.

Trong đám cành lá dường như không có ai ẩn núp, Thảm Thăng Y cũng không có cảm giác ấy. Tai mắt của chàng rất linh mẫn, nếu chàng cũng không cảm thấy có người, thì người ẩn núp phải là loại cao thủ hạng nhất.

Nhưng rốt lại có cao thủ nào núp ở đó không, Thảm Thăng Y tuy không biết rõ, nhưng cho dù là có thì muốn tập kích chàng cũng không dễ.

Trừ phi võ công của y cao hơn hẳn chàng.

Cũng lúc ấy, lão nhân nhỏ bé bắt đầu thở dốc, thở dốc một cách đáng ngại.

Thảm Thăng Y không nói tiếng nào, hai mắt nhìn chăm chăm vào y.

Lão nhân nhỏ bé lắp bắp hỏi:

- Người ... tại sao người lại trở thành một kẻ hung dữ như thế ?

Thảm Thăng Y hững hờ nói:

- Xem ra dường như người đã quên rằng sau lưng có tường.

Lão nhân nhỏ bé cực kỳ bối rối:

- Dường như thế. Tuổi tác càng cao thì trí nhớ càng giảm.

Thảm Thăng Y lặng lẽ nói :

- Thật thế à ?

Lão nhân nhỏ bé ánh mắt di động:

- Bây giờ dường như ta không chạy thoát được rồi.

- Cho dù ngươi mọc thêm hai cánh, cũng không thể bay thoát.

Thẩm Thăng Y tỏ vẻ huênh hoang, nhưng chàng đang chờ xem lão nhân âm mưu gì.

Lão nhân nhỏ bé lắc đầu:

- Ta không phải là chim, làm sao mọc cánh được.

Nói xong đưa mắt nhìn quanh.

Ba phía là tường cao hơn ba trượng dựng thẳng như ngọn bút, đối với y quả là cao không thể với tới, có lẽ việc bắt y không phải là khó khăn, nói chung ai cũng có cảm giác ấy, kể cả Thẩm Thăng Y.

Nhưng chàng không vì thế mà chủ quan.

Lão nhân nhỏ bé lập tức buột miệng nói :

- Bức tường này cao quá.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng:

- Có thể ngươi cũng nhảy qua được đấy.

- Bằng vào thân thủ của ngươi, thì bắt được ta trước lúc đó quả không khó gì.

- Ngươi nói thế làm ta thêm tin tưởng đấy.

Lão nhân nhỏ bé khua khua hai tay:

- Thế theo ngươi, thì ta phải làm thế nào ?

- Ta đã nói rồi !

Lão nhân nhỏ bé huênh hoang thở khi khi:

- Không ngờ một người như ngươi mà còn cố chấp hơn cả ta. May mà tuy có mọc cánh cũng khó bay thoát được, nhưng nếu ta muốn rời khỏi đây, cũng không phải là không có cách.

Thẩm Thăng Y "ủa" một tiếng, chăm chăm nhìn y.

Lão nhân nhỏ bé nói tiếp :

- Chỉ cần ta biến thành một làn khói nhẹ, thì có thể bay lên trời.

Câu nói vừa dứt, lão nhân nhỏ bé hai tay chợt vỗ một cái, "bộp" một tiếng kỳ lạ, một làn khói dày đặc bốc lên cuộn cuộn che khuất trước mặt Thẩm Thăng Y.

Lão nhân nhỏ bé kêu lên:

- Cẩn thận khói độc đấy nhé.

Thẩm Thăng Y sững sờ rồi nhảy xổ về phía trước.

Trong chớp mắt ấy, làn khói dày đặc đã lan rộng, dĩ nhiên Thẩm Thăng Y cũng tiến vào trong màn khói.

Thân hình chàng mau lẹ vọt lên trước một trượng, nhưng khi đã ở giữa màn khói, chàng lại chẳng nghe thấy gì cả.

... Lão nhân nhỏ bé kia chẳng lẽ vẫn đứng yên tại chỗ sao ?

Thẩm Thăng Y ý nghĩ xoay chuyển, thân hình lại dừng lại, chung quanh chàng đã đầy khói mù, ngẩng đầu lên nhìn cũng không thấy bóng sao.

Màn khói quả thật là dày đặc, hướng hồ lại còn bốc lên trong một ngõ hẻm tối đen, làn khói cũng trở thành tối om om, Thẩm Thăng Y như là nghi ngờ, nhưng đó chỉ vì có một cảm giác.

Chàng liên tục nghiêng tai nghe ngóng, nhưng thủy chung vẫn không nghe thấy tiếng động nào.

Đúng lúc ấy, ngay cả gió cũng tắt.

oOo